

MIKES MARGIT VERSEI

KÖZJÁTÉK

*Egy nagy asztal áll a szobámban,
dédnagyanyámé egykoron,
most családom ül körülötte,
jóbarát, testvér vagy rokon.*

*Dolgozunk, olvasunk vagy játszunk,
s szívem döbbenet földobog,
különös érzés tartja fogva
s valami furcsa fény lobog*

*Körülöttem s én nem is hallom,
mit beszélnek az emberek,
az idő megállt, visszazétek
s ragyognak réghalott szemek:*

*jönnek az ősök, néznek, szólnak,
ismerik egymást. Csöndesen
széket húznak az enyém mellé
s beszélgetnek, de nem velem;*

*engem mintha nem is látnának.
Nem is látnak? azt nem tudom,
de valami feléjük vonzza
tekintetem és szólítom*

*imbolygó árnyuk. Nem felelnek,
apám, anyám is hallgatag
néznek reám. Kezem kinyujtom
s szétfoszlik minden. Hült szavak,*

*holt suttogás cseng a fülemben,
néma hangok foszlányai,
s árny-vendégeim szétrebbennek,
mint az ébredő álmai.*

HA MEGHALNÁL

*A lelked tiszta mint a kristály,
rajta át látom a világot:
szögek, élek, vonalak rajzát,
szivárványfényben lobogó lángot.*

*Az égbolt ékszerei égnek,
keringő hold, nap, csillagok,
ég s föld egyetlen tűzvarázsban
táncol, szikrázva száll, forog.*

*Csillagvilág, százarcú élet,
rajtad keresztül ég ragyogva;
ha meghalnál, ez a fényzőn
egyszerre éjsötétbe hullna:*

*Forró magasból — bukó csillag —
zuhannék jéghideg síromba,
se tűz, se jég nem fájna, szívem
holt szivednél halottabb volna.*

BÚCSÚZÓ

*Színváltó októberi lombok
hogy sárgultok, hogy pirosodtok!
Lelkendező, utolsó fájás
vérezik, cikázó tünde fény:
búcsúzik a nagybeteg élet
s vele együtt lankadok én.
Halálpiros szomorúság
dércsüpte ágán hallgatok,
mint didergő, bűvő madár,
ki mégis várja a napot:
Voltál? Leszel még rebbenő fény?
Oh mult s jövőndő tavaszok!
Dermedt szárnyakkal verdesek,
Hideg hajnalra meghalok.*